

ZÁVOD

„Bibi? Počkej na mě!“ křičí Kuba od zastávky autobusu. Je to hnědovlasý vysoký kluk s tím nejhezčím úsměvem, nebo to si aspoň myslí Bibi. Má na sobě džíny a teplou černou zimní bundu.

„Tak mě doběhni!“ směje se Bibi a chvíli jen tak postává. Dlouhé hnědé vlasy jí trčí z barevné čepice a má na sobě krátkou sukni, červenou bundu a teplé tmavé legíny. Rozběhne se, ale jen pomalu, a dívá se dozadu, jak je na tom Kuba. Běží kousek dál, a když se otočí, je překvapená. Kuba za ní není. Rozhlíží se okolo a zpomalí krok. Rychle se otočí, že bude pokračovat směrem domů, a málem se s Kubou pořádně srazí hlavami.

„Tady jsééém!“

„Kudy jsi běžel?“

„Vzal jsem to zkratkou.“

„Jako křovím, jo?“

„No... jó, no...“ říká Kuba a je vidět, že se trochu stydí. Ale usmívá se. „Tak jsem se trochu poškrábal, no, ale za to ty stojíš, ne?“ Dívají se na sebe a nic neříkají. Bibi cítí, jak jí

červenají tváře, a vůbec neví, kam s očima. „Tak kdo bude dřív u baráku, jo? Dám ti náskok, jestli chceš.“

„Pfff, ani omylem, žádněj nepotřebuju!“ prohodí Bibi a už vyráží! „No tak dělej, ne?“ volá na něj, aniž by se ohlédla, a nasazuje rychlost.

Nejlepší na tomhle závodě je, že doběhnou úplně stejně. Někdo by si mohl myslet, že Kuba před koncem trochu zpomalil, protože je vyšší a starší než Bibi, ale kdyby se díval fakt pozorně, tak by zjistil, že jsou prostě právě teď stejně rychlí. Bibi je bojovnice, nejde ji porazit jen tak lehce. Je to sportovní, silná holka. A Kuba to ví a hrozně se mu to na ní líbí.

„Takže nerozhodně, musíme dát příště odvetu!“ říká Kuba, zatímco rychle oddychuje a loví klíče.

„Mám je první,“ směje se Bibi a odemyká jejich dům. „Tak se měj hezky!“

„Počkej,“ zastaví se najednou Kuba. „Nepřišla bys na můj zápas? Tuhle sobotu? Třeba s Tamy, kdyby se jí chtělo?“

„No jasně, hokej ji baví. Přijdeme!“

Bibi odemkne dveře do jejich bytu a vmžiku je zase zabouchne. Zády se o ně opře, zavře oči a rychle a zhluboka dýchá. Usmívá se a říká si pro sebe tím nejhlasilitějším šeptem: „Jo, jo, jo, jóóó!“ Ucítí prsty na své ruce a otevírá oči. Vidí před sebou malou ségru, jak na ni znakuje: „Já tě tak miluju, Kubo!“ a ukazuje objímání a líbání. Bibi ji jemně plácne po rameni a znakuje: „To není můj kluk!“

„Ale snad brzy bude!“ namítne ségra a směje se.

U dveří se zjeví máma a je na první pohled jasné, že hodně spěchá a je nervózní.

„Neměla jsi tu už být? Mám zpoždění!“

Bibi si svléká bundu a dává ji na věšák. „Přijela jsem jako vždycky, mami. Dneska mám trénink do pěti jako každý úterý.“

„Nebuď drzá. Sestřička tu na tebe čeká.“

Tamy znakuje, že na ni vůbec nečeká a vůbec ji ani nepotřebuje. Bibi se uchechtne.

„Přijde ti to srandovní? Bibiano, dneska mám fakt těžkej den. Beru směnu za nemocnou kolegyni, je toho na mě dost. Můžeš se chovat normálně a být aspoň jednou zodpovědná?!“

„Ano, mami,“ procedí Bibi mezi zuby a jde si hodit batoh s oblečením z tréninku do pokoje. „Táta přijde taky až v noci?“

„Dneska má noční, tak přijde až ráno. Tak to tady hezky zvládněte, holky.“

„Mami, můžeme jít s Tamy v sobotu na hokej? Je to zápas Kubova týmu, nic velkého, bude tam jen málo li...“

Máma Bibi skočí do řeči: „No uvidíme. Podle toho, jak to dneska zvládneš.“ Máma se otočí na Tamy a znakuje, že ji má ráda. Směrem k Bibi křikne: „Dej pozor na sestru, jsi ta starší, pamatuj. A žádný blbosti!“

Bibi zvedne oči v sloup a neodpoví. Nějak stejně není na co, nebyla položena žádná otázka. Počká, až uslyší zavření dveří, a pak padne na gauč v obýváku. Ségra jde za ní, přitulí se k ní a Bibi je obě zakryje dekou. „Ráda bych šla na ten hokej,“ znakuje Tamy. „Kuba to určitě vyhraje.“

„Tak snad nás máma pustí... Seriál?“ ptá se Tamy a sestra nadšeně kýve a jednou rukou ukazuje několikrát za sebou: Jo, jo, jo, jo, jo, jo!